

Trosanteckningar

Det värsta många kristna kan höra är att Yeshua är Nuet, det verkliga. Att det endast finns Yeshua här där du är, om du inte far efter annat med tanke, ord och gärning.

Det svåra med att höra detta är att det blir ett klart bevis på att vi distraherar oss med annat. Och det är en personlig distraktion från den person Jesus kallar "denna världens prins", alltså en person som skadar oss. Det

är svårt därför frågan kommer — varför låter du denna världens onda distraktör göra dig distraherad? Om Yeshua, vår Frälsare och hela världens Förlossare, är här i ditt nu — hur i allsin dar kan vi välja att distrahera oss? Hur fungerar distraktionens synd?

Libero purus sodales mauris, eu
vehicula lectus velit nec velit.

Men istället för att svara teoretiskt — t ex ange de fem sinnena som orsaken till distraktion, eller något särskilt begär osv — kan vi påpeka möjligheten av att vara i Yeshua-nu och gör det andra vi behöver göra under en dag.

Jag märkte redan som 22-åring att detta var mitt liv, jag var Yeshuas liv i mig. Jag frågade mig då: Ska jag undervisa andra om detta? För många sökte detta förverkligande men hade inte nått det. Jag försökte undervisa om det men det verkade inte särskilt meningsfullt. Väldigt få lyssnade. Då beslöt jag leva familjeliv istället och har aldrig ångrat mig. Yeshua är nuet vad man är gör och praktiserar. Men meningen med tillvaron är att vara medveten om detta nu.

Det enklaste av allt är Yeshua som själva Nuet.
Där finns inget att göra utom det Han gör,
Yeshua som är det levande Nuet.

När sådant-heten uppnås är allt exakt som
DET ÄR.

Men där finns inget medvetande eller minne
som vet något särskilt om detta.

Då finns endast de fem sinnenas erfarenheter
dygnet runt. Men ingen annan är JAG ÄR
existerar.

Yeshua visar vägen till detta, han kallar det
helt enkelt för FADERN.

Matt 22:29

“I faren ville, och veten icke Skriftena, ej heller Guds kraft. 30Ty i uppståndelsen”

— Yeshua pekar på Skriften som auktoritet och Guds kraft. De har försökt få Honom att fastna i pragmatiska bekymmer med bröder som ska ta över storebrors hustru sedan han dött utan att ha gjort henne med barn. Yeshua svara med generellt skakande på huvudet: Ni far helt vilse, ni har ingen kunskap om Guds kraft eller om Skriften. Och vad är det de helt missar? Jo UPPSTÅNDELSEN.

Så Yeshua menar: först med Uppståndelsen fattar ni Guds kraft. Och därigenom får Skriften sin rätta auktoritet.

Basilius-inspiration:

Se, Brudgummen kommer vid midnattstimmen och salig är den tjänare, som Han finner vakande, men ovärdig den Han finner sovande. Giv akt, själ; Låt dig inte nedtyngas av sömnen, på det att du inte må överlämnas åt döden och

utestängas från Riket. Så stå då upp, ropande:
Helig, helig, helig är Du o Gud; genom
Gudaföderskan förbarma Dig över oss!

Maria-Kannon

I use to say to students of our teaching: try it
for a day or two, or a week, and see what it
does for you.

Mary is not a goddess but She is mother of the
Son of God, and She is mother of the Messiah.
She represents the Great Compassion, and to
her we direct all our attention, all our prayers
and all our devotions.

I China She is known as Guan Yin or Kuan Yin
and in Japan as Kannon. The highest Mercy
and Compassion is experienced in the devotion

to her and that is also what we emphasize. Living in devotion to Maria-Kannon, we are filled with her Compassion.

For me as for others, it was the search for the Mother, rather than the male deities in the Hebrew and Semitic traditions, that led me to Maria-Kannon. The maleness of our culture I found very strange and not compatible with compassion or love. I felt that Ramakrishna had something for me in his devotion of Kali, but when I discovered the Kuan Yin and Maria-Kannon movements, I found my spiritual home. So that way I found my way back home to Yeshua the son of Mary, and the Christian tradition, but with the basic feminine devotion to Maria-Kannon, instead of the more common male theological tradition. It was through Mary I came to the Christian way of life.

Many trace the striking similarities between Mary and especially the White Clad Kuan Yin back to the historical influence of Syriac Christians in China in the early Tang Dynasty. The Syriac Church in China did venerate the Mother of Yeshua and imported images of Madonnas from all over Persia, Arabia, along

the Silk Road, into Mongolia, China, Tibet and India in the 8th century.

You could say that Maria-Kuan Yin is a universal spiritual tradition from this time and onwards, even when it goes underground due to persecution from the state. A prayer I use is very much universal in this sense:

All sentient beings are suffering
all sentient beings are saved
by your Great Compassion,
Mother of Yeshua, Maria-Kannon !

Happiness is to know that finally you will get out of here! However fun it may be occasionally, this is prison. It is like an ante-chamber to the banquet hall where we are greeted by the Prince of Peace. So life in the ante-chamber is limited but really good since it will lead you to the great freedom and joy at the banquet.

How can that be negative? Only sad europeans coming here and wanting to complain about life, can misunderstand things this far. Isn't life in happy expectancy a good life? It is like a woman who waits 9 months for her child to finally come out of its narrow prison in the womb. It is something great to be celebrated even in advance.

So when a boy here had been commanded to join the army in the war of 1914 in Europe, he was happy to know that if he got shot he would come to the great feast with the Lord of the Universe. He would be free from the prison where there are wars never ending, fatigue, sickness, pain, miseries of all sorts. How can he not be happy?

Or when people here go on a long journey where tigers and lions are known to roam, isn't it a lovely thought that maybe life in the ante-chamber will open into the great banquet, should a lion attack and devour you? Pain, yes, but it is rather quickly over. Then freedom and everlasting joy. So anything that europeans complain about — all the limitations of the

prison — is really the opposite: doors to Happiness. So be happy in expectancy of that ! Death is the gate to freedom, from sleeping to being really awake.

Here is how Marsilius Ficino comforts his parents when their son, brother to Marsilius, have died (from Eulers book on Ficino): "Wie durchdrungen er von dieser Vorstellung is, zeigt beispielsweise ein italienisch verfasster Trostbrief vom Oktober 1462, den Ficino seinen Eltern und Geschwistern nach dem Tod seines Bruders Anselmo sandte. In diesem Schreiben beschreibt er, wie die geistige Stimme des verstorbenen Bruders zu ihm sprach. 'Freut euch am heutigen Tag', rief die Stimme, 'freut euch und feiert ein Fest, denn von Knechtschaft zur Freiheit, von Finsternis zum Licht, vom Schlaf zum Wachen, vom Tod zum Leben wurde euer Anselmo vom höchsten Gott geleitet....Und wenn ihr den unermesslichen Schmerz beklagt, dass wir nicht mehr wie in der Vergangenheit zusammen sein können, so antworte ich darauf, dass wir jetzt viel stärker verbunden sind als zuvor...Sucht mich also nicht ausserhalb von euch, denn ich lebe und denke in euch, wie ihr selbst es tut'. (p

59-60, Pia Philosophia et docta religion, Euler, W.A., 1998)

Tenemos que rechazar la idea misma de cualquier interacción o relación causal real entre el verdadero Ser y el cuerpo-mente de la vida humana limitada. Están completamente aislados causalmente y cualquier actividad o cambio que haya ocurre en el organismo físico. Nuestro verdadero Ser es puro, lo que significa conciencia translúcida y sin contenido. Es en cierto modo un sujeto, debido a su asociación con el principio de egoidad, pero sin embargo se le niega la condición de agente real y con eso, toda actividad, sentimiento, voluntad y pensamiento, lo que es lo único que da derecho a una entidad o sustancia a ser llamada agente.

Yeshua habló principalmente desde este verdadero Ser, no desde el limitado cuerpo-mente. Cuando señaló las flores, alabando la belleza, y los pájaros en el aire, elogió el hecho de que no hicieran nada. Fueron provistos por

el Padre. Pero no hicieron nada porque no era necesario. Belleza en no hacer, belleza y felicidad en no ser agente — eso es la fe verdadera. Confianza completa en el Padre. Pero el cuerpo-mente nunca puede relacionarse con esto.

Yeshua dijo: de la carne viene la carne, del espíritu viene el espíritu. Los dos no se mezclan. Entonces, si tenemos que descartar cualquier relación o interacción real entre el cuerpo-mente y el Ser real, no es solo porque sean de naturaleza contradictoria, una carnal y la otra espiritual, sino porque para Yeshua no hay posibilidad de ninguna relación o intercambio que se obtiene entre dos sustancias.

El verdadero Yo en Dios es una conciencia autosuficiente, que no admite contenido, ya que eso traería el elemento fatal de la dualidad sujeto-objeto. Entonces, ¿por qué un verdadero Yo necesita un cuerpo? ¿Y por qué llega a tener un cuerpo-mente particular?

La razón es el pecado. Estamos pecando y por eso tenemos esta prisión del cuerpo-mente en un mundo limitada y sufrimiento. Al mismo tiempo, Yeshua nos enseña cómo soltar esta prisión y salir a la Luz que es la verdadera fe en nuestro Salvador.

Por consiguiente, necesitamos las Escrituras. La necesidad de la Escritura radica en el hecho del pecado del hombre. No necesitamos la Escritura porque somos seres carnales finitos. Lo necesitamos porque somos pecadores. Las Escrituras nos hablan de la obra de redención de Yeshua. Solo las Escrituras nos hablan de esta obra. Entonces, todo pecador necesita las Escrituras porque todo pecador necesita a Yeshua HaMaschiach. Y las Escrituras deben definir quiénes somos, así como deben definir quién es Yeshua para los pecadores. La Escritura debe convencer a los pecadores de su pecado y de su necesidad de salvación.

Por supuesto, el pecador habitual no reconocerá por sí mismo, según su experiencia, el hecho de que es un pecador. Puede admitir que está lejos de ser lo que debería ser. Puede

reconocer que es muy perverso. Pero no reconocerá que ha pecado contra la revelación del voluntad de Dios, que ha dejado a Dios a un lado y se ha hecho una ley para sí mismo. No cree en ninguna revelación de Dios.

En el caso de este cuerpo, es un cuerpo percibido en el espacio y el tiempo y no goza de un estatus privilegiado particular. Decir que es mío implica una fantasía. Si pertenece a alguien es a Dios, el Creador. Y Dios lo provee usando nuestra mente y voluntad. Pero el cuerpo nunca es mío, mucho menos soy yo mismo. No se puede tratar como un tema. Sin embargo puedo experimentar hambre, agotamiento, fiebre, bienestar y vigor y otros estados de forma directa e inmediata. Puedo seguir la inhalación y exhalación como una práctica meditativa. Pero en todas las instancias somos el observador, más que lo observado. Yeshua dijo: No te preocupes, pueden matar el cuerpo pero no tu alma. (Mateo 10:28)

La premisa sobre la que habla Yeshua, cuando habla de la oposición entre lo carnal y lo espiritual, es, por supuesto, que una persona

es algo que está en un cuerpo y que, le guste o no, se encuentra encerrado en este cuerpo por un tiempo de vida completa. Yeshua podría haber usado la palabra 'soma sema', como los pitagóricos, que significa cuerpo (soma) y tumba (sema).

No es cierto que la autoconciencia mundana nunca pueda dejar de estar involucrada en el mundo. Puede en hecho descansar de la vida intencional por completo en atención plena. La vida intencional, tanto en el plano mental como en el corporal, tiene por contenido experiencias que no sólo son infelices, sino también, y quizás por regla general, evanescentes y fugaces, que no proporcionan a esa vida un anclaje seguro. La carencia a menudo parece acecharnos y esto nos conduce, por voluntad y esfuerzo concreto, al cansancio, la decepción y la desesperación.

El pecador suele decir que no ha estado a la altura de sus propios ideales de una buena vida. Tiene que darse cuenta de sí mismo de alguna manera. De alguna manera, la realidad visita el "pecado" con el castigo. Y si el pecado

es inherente a la raza, si es endémico en el hombre, si el pecado es el pecado original, entonces él agradecerá cualquier terapia o alivio que cualquiera pueda ofrecer en nuestra cultura o en otras culturas, quizás budistas u orientales. ¿Cómo puede deshacerse de su "culpa" o su "insatisfacción"? ¿Por la doctrina del pecado original, es decir, distribuyendo su culpa entre toda la raza humana? ¿Haciendo del pecado algo natural?

A todo esto, el mensaje de la Biblia viene con un análisis del pecado muy diferente. Presenta al pecador con un significado diferente para cada uso. Lo hago porque coloca al hombre en un complejo de relaciones completamente diferente. No le ofrece ninguna vía de escape excepto la del arrepentimiento, al que Yeshua nos llama a todos. Es el torrente sanguíneo el que debe curarse. Y eso está más allá de "encontrarse a uno mismo", más allá del poder de cualquier médico humano o sabio. Su pecado es de tal naturaleza que necesita al Hijo de Dios y su muerte en la cruz para su remoción. ¿Reconoces que eres un hijo de la condenación eterna? Es de eso de lo que Yeshua vino a redimirte. Eso es lo que dice la Biblia sobre el

pecado. Eso es lo que debes confesar que es tu pecado.

Sin este trasfondo, el Evangelio hablaría al vacío.

Por lo tanto, el arrepentimiento es renunciar a la responsabilidad, la idea de que haces algo. Solo Dios hace algo en un caso dado. Su determinismo amoroso es completo. Su autoridad está completa.

Löftestro

Löftestron gör den här stunden till ingenting. Allt handlar om det som löftet gäller — det rena landet, ljusets palats hos Herren Yeshua. Löftestron äger rum här, påverkar här och nu, kvalificerar här och nu. Men den gäller något helt annat än det här och nu som ögonen ser och viljan vill engagera sig med.

Löftestron ser alltså Guds avsikt eller syfte med hela sin uppenbarelse i den hebreiska kulturen och sedan universellt över hela jorden. Avsikt och syfte är Guds, löftet gäller direkt oss — jag är lovad himmelriket. Jordelivet är endast medlet till denna avsikt.

Detta löfte och detta syfte finns redan i Bibelns första fråga: Var är du? (Gen. 3) Det är Gud som söker och frågar. Alltså ger Gud löftet redan i denna fråga. Där syns avsikten och löftet.

Löftestron förvandlar lydnaden, trons lydnad, till en tilltro till löftet. Ånger, bön om förlåtelse, lovsång och tackbön kvarstår som levande uttryckt för löftestron, inte som enskilda uppgifter.

När du i löftestro sluter ögonen ser du himlen, löftets enda mål. Du ser evighetens harmoni och frid. Detta beror på att Gud inte skapar skillnader. Hans eviga kärlek och himmelska frid är just här och nu men inte med ögon öppna och jordisk vilja påslagen för att göra något.

Livet är ett ingenting i jämförelse med det rena landet som vi är lovade. Åren går och "Du låter dem gå sin kos såsom en ström; och de är såsom en sömn; likasom gräs, det dock snarliga förvissnar; det där bittida blomstras, och snart vissnar; och på aftonen blir avskuret och förtorkas."(Ps 90)

Meningen och syftet var löftets uppfyllande i himmelsk salighet. För "Vårt liv varar sjuttio år, åt högsta åttio år; och som bäst har det varit möda och arbete varit; ty det går snart sin kos, lika som vi flöge bort." (Ps 90) När vi sluter ögonen och lämnar syn, hörsel och de andra sinnen och låter viljan att engagera sig vila, ser vi Gud som den enda aktiviteten, den eviga.

Alla föreställningar vi gör oss via sinnen och det mentala livets vilja, är missuppfattningar av den enda aktiviteten som är Guds kärlek. Vi lever så i missuppfattningar. Dessa ger oss möda och arbete och förvissnar snart. Även föreställningar som: jag mår så bra ! Eller: jag är frisk och kry och kommer att leva många år

till ! Men Herrens Namn och Löfte ger
verklighet och vi ser att endas Hans vilja sker.

Bakom varje bild som syn, hörsel och de andra
sinnena presenterar kan vi ser enda Gud i
aktion. Då luras vi inte av skenbilderna. Vi
vilar i igenkännandet av den Enda aktiviteten
istället. Även när vi bjuds på goda världsliga
bilder av vårt liv vet vi: "Mitt rike är inte av
denna världen" och bakom varje finit skugga
ser vi det infinita Ljuset. "Statt upp, var ljus;
ty ditt ljus kommer, och Herrans härlighet går
upp öfver dig." (Jes 60:1)

Ljuset Jesaja talar om är inte denna världens
ljus, inte denna kognition eller viljeimpuls,
denna världsliga person eller kultur. Siktet är
hela tiden på löftet, det som kommer, ja det
som redan är här.

När vi är i Gud är allting tillfyllest, vilka behov
som än omger oss i världen. Hans eviga kärlek
och himmelska frid är just här och nu — utan
att vi behöver göra något. Så snart det dyker
upp en begränsning genom tolkning av sinnenas
aktiviteter, tappar vi kontakten. Bön är

vaksamhet för att inte tappa kontakten. Naturligtvis har Gud kontakt med oss även då vi förlorar kontakten. Han är med oss i allt. Men poängen med att få ett människoliv, kort eller långt, är att förverkliga löftet, ha Gudsnärvaro.

Jag möter personer som undrar hur min tro ser ut. Nu får ju den kristna entusiasmen bland evangelikala se ut lite hur som helst, ofta beroende av ledarens sätt att tro och uttrycka sig. Men de höjer lite på ögonbrynen när jag beskriver hur "vi" tror. Särskilt fem saker reagerar de på.

1 Det verkar inte finnas något "att göra".

Nej, det stämmer. Jag kan känna mig lite förlägen inför det. Alla denominationer och sekter har något på sitt handlingsprogram. Alla uppmanar till något. Det gör inte vi. Vi bara litar på Löftet som Jesus givit. Han har offrat sig för våra synder och öppnat

Himmelrikets dörr för oss. Vi kommer att födas i Ljusets land och delta i all himmels fullhet. Det är allt. Men det är stort. Det är ett status quo som är fixerat och klart. Men just detta ger oss glädje och frid. Varför oroa sig?

2 Det verkar inte finnas något riktigt syfte i livet?

Nej, det stämmer. Vi kan leva lite som vi vill, med familj, utan familj, rikt eller fattigt, aktivt eller passivt. Medan många andra kristna riktningar vill ha en inriktning och en verksamhet som gäller alla, säger vi att Löftet håller vad du än sysslar med. Du bedöms aldrig moraliskt utan din tillit till Jesu Löfte och Frälsning är allt du behöver i livet. Själva livet har inget syfte förutom detta. Kristen mission för att göra hela världen till troende är inte nödvändigt, snarare ofta destruktivt. Vi säger till andra kristna: koppla av, Guds löften håller. Vi själva är fallna dumbommar, vi är fast i våra blinda handlingar som bara fördjupar synden. Det är lika bra att slappna av och lita på Namnet och Löftet. Vi kan ingenting göra utan Honom. Och vad gör Han? Lovar oss förlåtelse och evigt liv.

Observera att tron inte leder till ett sätt att känna sig själv som tar bort ens själ. Istället leder den till att längtan efter födelsen i Himmels rike. Vilja och tanke och begär finns alla kvar men nu riktade till Herren och Hans Namn.

3 Upprepandet av Jesu Namn är väl ett mantra?

Ja vi upprepar nästan ständigt Jesu Namn i tacksamhet för Löftet han ger oss, kraften i detta Löfte som räddar oss. Det kan kallas mantra, men också ett sätt att leva och tro. Tacksamhet i sägandet blir kvalitet av frid och glädje i livet. Men det är inte magi eller framkallande av effekter i kropp och själ, mer just ett tacksamhetens uttryck eller bön. Vi känner oss hemma i Jesus-bönens tradition när den inte blir för teknisk eller asketisk. Vi tackar såsom Paulus säger i Kolosserbrevets första kapitel i den gamla fina bibelöversättningen: "Och tacken Fadrenom, som oss hafver beqväma gjort till att delaktige

vara i de heligas arfvedel i ljuset; Hvilken oss uttagit hafver ifrå mörksens väldighet, och hafver försatt oss uti sin älskeliga Sons rike; I hvilkom vi hafve förlossning genom hans blod, nämliga syndernas förlåtelse;”

4 Jesus tycks inte vara moralisk lärare för er?

Vår syn på Jesus är den som Paulus beskriver så här i samma text, Kolosserbrevets första kapitel: Jesus “...är osynliga Guds beläte, förstfödder för all kreatur. Ty genom honom äro all ting skapade, som i himmelen och på jordene äro, synliga och osynliga, vare sig thron, eller herrskap, eller Förstadöme, eller Öfverhet; allt är skapadt genom honom, och till honom. Och han är för alla, och all ting bestå i honom. Och han är hufvudet till kroppen, nämliga till församlingena, hvilken är begynnelsen, förstfödd ifrå de döda, på det han i all ting skall hafva föregången. Ty behageligt hafver varit (Fadrenom), att all fullhet skulle bo i honom; Och att han genom honom all ting försona skulle med sig sjelf; tillfridsställandes, genom blodet på hans kors, både det på jordene och i himmelen är;”

5 Ni tycks inte ha någon uttalad tilltro till kyrkans hierarki och apostoliska succesion? Eller till läran som kyrkan förvaltar?

Nej, det är riktigt. Löftet om himlen genom Hans förlåtelse är redan garanterat genom den Enda Prästen som är Jesus själv. Ingenting kan ändra på detta, vare sig ta något eller lägga till något till detta. Därför räcker Namnet och förtroendet till Löftet. Ingen människa klarar att nå helighet, ingen kan frälsa sig genom kyrkliga medel. Allt är gåva åt var och en, ovillkorad gåva. Endast tacksägelse kvarstår och då använder vi Hans Namn. Som psalmen säger: "Jag vill lofva Herran i allom tid; hans lof skall alltid vara i minom mun." (Ps. 34:2)

Nej läran är viktig men den pekar endast till Jesu Löfte och vår tro har sin grund i Jesu Löfte, det är själva orsaken till att vi når trons förtroende och tillit i fridfull glädje. Vi orsakar inte denna tro, endast Hans kärleskfulla löfte om himmelriket och evigt liv. Hans vilja och intention i Löftet är kraften i vår tro. Om vi själva eller vår kyrka skulle vara grund och garant skulle allt vackla.

Istället är Hans operation garant, Hans givande av Löftet om evigt liv.

Jag brukar också tillägga att vår oförmåga att rädda oss själva till evigt liv är det väsentliga, grunden för att vi ska kunna fyllas av tacksamhet för Löftets betydelse. Jesu förlåtelse av oss gäller den som vet sin oförmåga och säger Namnet i stor tacksamhet. Som Paulus säger, min svaghet blir min styrka i Jesu Löfte.

J

Fadern är verkligheten, men ofödd, oskapad, akosmisk. Det betyder att om du är i Fadern avstår du från allt, kopplar bort ALLT skapat eller kosmiskt. Du försvinner helt. Om Fadern är kan inte du vara. Han är källan till allt och när du är i källan finns ingenting annat, ingenting externt är kvar att tänka på eller fästa sig vid.

Jesus var ett med denna akosmiska Verklighet, verkligheten Själ. Jesus var inte, för Fadern är. Detta är bortom födelse och död som är kosmiska företeelser — för endast Gud är. Men Jesu inkarnation var Faderns undervisning, Faderns Son och människors Frälsare. Frälsning är att Fadern är verkligheten och du kan inte vara. Frälst är att inte vara eftersom Gud ÄR.

Samtidigt är själva verkligheten Fadern. Om du går till Fadern har du gjort det Jesus gör. Utanför det finns ingen undervisning eller kyrka. Ännu mindre lära. Det är ren Verklighet, det rena Självet. Ingen yttre bön, inga yttre studier, endast kontemplation i det rena Självet, Gud. Det Jesus gör och därmed är Gud.

Det yttre tecknet på att du går till Fadern är inte en livsstil. Olika sådana finns, eremiten, munken, sannyasin, prästen, lekmannen. Men det finns inget yttre tecken på att du går till Fadern, förutom att du i ditt inre lämnat allt skapat bakom dig. Du är i det akosmiska. Det ser inte ut på något särskilt sätt. Det saknar sätt att se ut på. Däremot påverkar detta omgivningen, det är den inre missionen så att

säga, den enda verkliga manifestationen av Jesu missionsbefallning — genom att du är i Fadern missionerar du sanningen. Det är apostlaskapets inre mening.

Att gå till Fadern, vilket är Jesu väg, är att tränga in i Faderns mysterium på ett kontemplativt sätt. Till detta behövs ingenting yttre, en rik ornamental kyrklig miljö endast förleder och förvillar, liksom en korrekt eremitage-miljö på ett romantiskt berg. Det är ett inre äventyr, det är att svara på Faderns rop: Kom ! Och när du kommer: upphör vara, låt MIG vara. Ge upp tid, rum och identitet, för endast Gud är verklighet.

Hela kyrkans utveckling är en fördunklande process av distraherande handlingar som ändå är mycket goda för människor som inte hör Faderns rop utan måste ha en exteriör att dyrka och tillhöra. Men Jesus undervisar inte om en sådan exteriör utan är radikal och pekar direkt på Fadern. Därigenom är Han den universelle Frälsaren, för Han går med oss till Fadern.

Tusentals incidenter med Jesus och människor är inte upptecknade eller ihågkomna av någon. Men vi kan självklart inse att Han presenterade sitt varande i Fadern i alla dessa möten och händelser. Evangelierna ger endast ett litet axplock. Men den stora undervisningen är att Jesus går till Fadern hela tiden. Han är där vi skall vara så ofta vi kan innan kroppen dör och vi tas om hand av Fadern själv. Detta är ingenting vi teoretiserar om.

Fadern är också en härlighet, men bortom ont och gott, födelse och död, bortom värld och icke-värld, bortom allt. Vår ande sjunger av tacksamhet inför denna Härlighet som vi ständigt närmar oss i kontemplerationen av Faderns mysterium. Men det är ingen extern, yttre, ord eller bild manifestation, utan tyst och stilla i evig tystnad.

Vi kan också säga att Jesus är Ordet som leder oss till den Primära Tystnaden i Fadern. Det är viktigt att notera att också vi tystnar där. Vi pratar inte vidare, vi tystnar. Vi upprepar inte bestämda böner, gör inte en ny liturgi om det, vi tystnar i Fadern. Vi gör inte en ny teologi om det. Alla frågor tystnar när vi

går till Fadern. Det är fullständigt överflödigt att formulera i ord. Det är bortom frågor och svar.

När vi går till Fadern finns ingen plats kvar för mig själv. Det ena utesluter det andra. Det är lämna sig själv för att finna Sig Själv i Faderns icke-född-het. Försvinna i Fadern är att gå till Fadern. Att på något sätt vara kvar och vara "kristen" är ren inbillning. Bara i tystnaden som uppstår när vi går till Fadern kan någon vara sant kristen.

Istället för att benämna mysteriet, var det !
Istället för att tala om Herrens ansikte, se in i det så att du försvinner i det ! Istället för att beskriva med kristen mytisk terminologi vad som sker i trons liv, är du själv mysteriet och kärleksvarat genom att försvinna i Hans kärlek och närvaro. "Känner ni mig så känner ni ju också min Fader, och nu känner ni honom och har sett honom." Joh 14:7

Att "känna honom" betyder att vara Honom. Detta är en pågående handling, ett kontinuum. När Jesus talar om att han är vägen,

sanningen och livet är det inte fråga om en beskrivning utan om att du känner honom i denna kontinuerliga livsmening. Gud är detta kontinuum och du försvinner i det genom att leva och levas av det.

Allt som sägs och skrivs och hörs, är endast en flod av tecken från Honom som är bortom alla tecken, ord, ljud, gester. Vem bugar sig för vem? Det är endast Gud. Att vara i Fadern är att lämna alla dessa yttre manifestationer, vara utan dem.

Du måste förlora dig i Fadern. Ingen annan verksamhet ger dig det eviga livet. Var du än är i världen spelar ingen roll, grottan eller villan eller gården är detsamma, enda lokaliseringen. Förlorad-heten är det väsentliga.

Det finns endast En Källa, i vilken var och en får se Sig Själv, den eviga nyfödelsen i Fadern, den som Jesus talar om och lever. Endast i denna enda Källa kan människan möta människan. Denna källa är ett starkt flöde, en flod som inte tänker på nyttogivande dammar

längre ner längs floden, kanaler som bevattnar, strömmar som driver hjul för verkstäder och väverier, utan endast flöda av Sig själv och endast ÄR. I detta flöde kastar du dig och förlorar dig i Hans Närvaro.

Sålänge du söker Jesu Kristi ansikte som något annat än dig själv, finner du Honom aldrig. Först när det blir Hans ansikte som är ditt ansikte, möter du Kristus. Först när Han är du Själv och den berusande närvaron av Gud fyller tystnaden och stillheten, sker frälsningen. “Den som inte är med Mig är emot Mig” säger Mästaren i Lukas 11.

Vad betyder “uppståndelse” — endast att jag är uppstånden i Jesus Kristus. Då finns verklighetens Fader som min egen närvaro, sittande på Faderns högra hand, dvs. mitt i Faderns närvaro, utan något annat vid sidan, utan någon annan vid sidan. Detta är det äkta theosis.

Den levande lågan finns endast i ett totalt vakuum, där ingenting annat än Självet finns. Allt är fullhet och berusande närvaro. Detta

behöver du inte ge bort till någon annan, du behöver inte missionera. Det skulle nämligen slita bort dig från Ensamheten med den Ende, som är Du. Låt missionärer sköta den saken. De behöver tala, medan du behöver endast tystnaden. De behöver predika medan du är i Självet, det som är Faderns verklighet. De behöver förstå och få andra att förstå. För dig finns ingenting att förstå eller säga.

Guds Son, Jesus Kristus är vad vi förenas med så att det blir mig själv, ingenting annat. Det är inte ontologi, teologi, antropologi, det är Själv-blivande genom Jesus Kristus. Så blir Faderns verklighet uppenbar, ofödd, oskapad, akosmisk, magnetisk, vibrerande och på sätt och vis skrämmande underbar. Detta är uppvaknande, pågående sedan evighet och det finns ingenting annat, varken himmel eller jord, varken liv eller död, endast uppvaknande i Kristi Fader. Det är allt som finns.

Så länge jag inte vet mig vara i Faderns vara, blir alla önskningar om upplevelser futila. Så länge jag inte är Jesus Kristus som det Verkliga, blir allt jag gör tvivelaktigt — för verkligt varande är inte “något som ska

göras”. Fadern är verkligheten så som den ÄR, inte något man gör eller uppnår, önskar eller vill.

Jesus lär oss att vara det JAG ÄR som är Fadern. Ingenting annat. Du accepterar att du inte har någon del i världen men är där i Faderns närvarande Själ. Du har ingen roll att spela i världen men Faderns verklighet är närvarande i allt du gör och säger.

Tystnaden är vägen men målet är det ordinära vardagslivet utan någon som helst yttre manifestation i ord eller tystnad, ingen markering i handling eller ord. Då är Faderns akosmiska verklighet exakt VAD DEN ÄR.

Många söker något vida kring, gör många resor och kringelkrokar, men Faderns mysterium är exakt här. “Festmåltiden är redo” säger Jesus, “gå ut och bjud in alla till festen. Allt är redo.”

Att vara levande och vaken i Fadern är redan ett faktum. Det har ingenting at göra med någon särskild situation, särskild andakt, särskild handling, särskild förståelse eller insikt. Du är vaken i Fadern, det är allt. Du är

alltid vaken i Fadern, vare sig du har en kropp att leva i eller inte, vare sig den kroppen är frisk eller sjuk, svag eller stark, levande eller döende.

Detta att vara levande i Fadern är vad alla andliga symboler och system av tankar leder till, det är själva meningen med alla bilder som Jesus använder, alla liknelser, alla metaforer. Alla dessa ord och bilder värda väldigt lite om de inte direkt handlar om en verklig Själv-erfarenhet i Fadern. Det är Faderns vakna liv i oss som är själva verkligheten. Jesus Kristus är detta vaknande, Han är det eviga livet i oss.

Det betyder att den som är i Jesus Kristus kan inte framställa sin Frälsare på ett typiskt "kristet" sätt; för det finns ingen kristologi lika lite som det finns någon teologi för den som vaknar i Fadern genom Jesus Kristus. Det har ingenting med historia att göra, för Jesus Kristus är vaknandet i mig själv, det eviga JAG ÄR. Det finns inget annat Guds ord eller någon annan eukaristi. Eukaristin i kyrkorna, liksom Guds ord läst och förkunnat, är för-kristna stadier av sökande. Det har ännu inte erfarit Jesus Kristus, ännu inte erfarit JAG ÄR.

Jesu Kristi JAG ÄR utgör den eld som Han sa sig komma med, en eld som framför allt bränner upp all kristologi och teologi och allt kyrkligt-religiöst nonsens. Den verkliga kyrkan är de andar som blivit fria genom Jesu eld och funnit Självet och dessa andar finns överallt, oftast anonyma och tysta. Jesus fullbordar det som sagts i GT. I begynnelsen existerar endast Gud. Vi kan inte tillskriva Gud någon egenskap, för egenskaper är relativa. Om det finns inte finns någon annat eller något annat, kan vi inte definiera egenskaper. Denna Gud - själva början - kallas Nirguna Brahman i den indiska traditionen utvecklad från kristendomen som kom med aposteln Thomas. Denna Gud utan egenskaper representeras som mörkret. "Gud som bor i mörker" symboliserar den Gud som inte kan kännas till. "Jehova har sagt att han skulle bo i det tjocka mörkret" (1 Kung. 8:12) "Jehova talade till hela er församling på berget mitt i elden, molnet och det tjocka mörkret, med hög röst." Deuter. 5:22 Detta mörker är i själva verket den Enda verklighetens stora ljus.

När jag vet att Självet är JAG ÄR, då är vi sanna elever till Jesus, Yeshua. Då behövs ingenting annat göras. Sluta spill tid på att bara lära dig språk, plugga filosofi och teologi, skriva texter och läsa böcker, be långa böner i hopp om att Gud ska närma sig. Säg endast Jesu kraftfulla Namn och låt Honom leva dig. Sluta jaga tillstånd och välsignelser. Allt det där har ingenting med kännedom om Självet att göra. På vilket språk talar du med Självet? Inget av de mänskliga språken. Det är direkt kommunikation. Konversation med Självet är det enda viktiga varje dag. Sluta spill tid på annat, sköt dina plikter och tala med Självet. Det är den absoluta verkligheten, ingenting annat. Självets absoluta verklighet och operation gör allting annat överflödigt.

Det är som en väg där många människor går och är aktiva på olika sätt för att komma fram till målet. Men Självet är den fulla verkligheten och behöver aldrig "komma fram". Jag kan gå där bland alla de andra, vi har ju samma yttre form av en kropp som talar och skriver och läser och gör meditativa handlingar. Men Självet är den Enda verkligheten och ingen väg, ingen riktning, inga fortskaffningsmedel, finns egentligen. Därför är du glad och hjälpsam

bland alla de andra sökarna. Men du är inte på väg någon annanstans. Självet är inte någon man uppsöker eller besöker eller anländer till. Alla de där orden är distraktioner.

Det finns ingenting särskilt att göra eller tänka för att vara med Självet, vara med Yeshua HaMaschiach, verklighetens Enda Person och allting eviga liv. När vi vet detta med kropp och sinne, själ och ande, så vilar vi i denna evighetskropp som Yeshua är och vi upphör med alla aktiviteter. Fast vi är glada och hjälpsamma är vi helt döda för världen. Vi tror inte på illusionernas tre tillstånd: vaken, sovande, drömmande eller på skillnaden på elände och lycka, vinst och förlust, synd och helighet, ont och gott i världen.

Eftersom det inte finns något särskilt att göra eller tänka, kan vi lugnt och glatt se hur alla händelser passerar. Världen är som en flod som rinner helt av sig själv. Vi kan bara se på för vad vi än gör är det inte vi utan en förändring i världen — och Självet är ingen förändring utan ren Ande i evig vila och glädje, ren kärlek till allt som sker. Det är Fadern,

ofödd, evig, akosmisk, den Enda levande
Personen i kosmos och fri från kosmos.

När Yeshua visar oss Fadern natur i världen blir det ett ljus på förklaringsberget. Så är det också för oss när vi lämnar allt för Fadern. Vi blir som ett ljus som belyser allt som sker men inte identifierar sig med något av det. Vi varken undviker eller engagerar oss i något som förändrar sig hela tiden. Vi är fullt upptagna med att älska vår Frälsare Yeshua HaMaschiach. Den lyckan är det väsentliga, det är själva källan till ljuset. Den lyckan är stilla och tyst, den är inte orolig eller passionerad, den är tyst och stilla och skänker vila, timme efter timme.

Ingenting behöver göras annat än vara i Yeshuas närvaro. Det är ett överlämnande till Honom som i samma stund frälser. Att låt Honom frälsa är det enda vi gör. Det är Faderns kärlek, pågående frälsning. Denna frälsningskärlek är lite enfaldig — vad för tok vi än gör pågår den oavbrutet så fort vi är i Hans närvaro igen. Den tycks inte bry sig i vad vi gör, den bara flödar som en rik flod. Det är alltså ingen intelligent konversation eller någon

smart insikt, bara pågående frälsning och upplysning.

I evangelierna säger alltid Yeshua vad vi alltid och faktiskt redan är. Hela Bergspredikan säger vad vi är. Redan är. Yeshua beskriver inte hur vi tar oss till ett visst tillstånd vi kallar "vara Guds barn" eller "vara frälst". Han säger att vi ÄR där. Det är vad vi ÄR. Därför behöver vi ingenting annat göra än vara i Yeshuas närvaro. Vi sitter i stillhet och tystnad med Honom, vi "sitter på Faderns högra sida", för det är där vi ÄR.

I Yeshuas sällskap spelar de ingen roll var man är eller var man reser. Andra får bestämma det åt en och själv är man bara glad och hjälpsam. Det gäller yrkesliv liksom pensionärliv. Det finns "ingen hemma" som fascineras av en plats eller kräver att få vara någonstans på jorden. Det verkliga Självet är Yeshua och finns kontinuerligt överallt i universum. Verkligheten är "Operation frälsning pågår, var uppmärksam!" Vår akosmiska Fader är källan till denna kärlek och detta flöde.

Yeshuas närvaro är själva vägen till Honom. Han kommer in i rummet och vi lägger förstås allt annat åt sidan, för att vara med Honom. Om vi säger Hans Namn tyst i hjärtat eller känner Hans Namn som Hans egen närvaro, spelar ingen roll. Om vi sjunger Hans lov högt eller är mitt i Hans lov enom att helt enkelt vara med Honom, spelar heller ingen roll. Det är som om Yeshua säger: "Sluta nu med alla övningar och vanor. Bara var tyst med Mig !" Det är den verkiga andakten.

Till alla som håller på med gudstjänster och mässor eller speciella böneformer kan vi säga: "Sluta hålla på med allt det där! Det har ingenting med Jesus att göra. Och om ni behöver hålla på med det av någon anledning — om du är präst eller munk — så gör det med lätthet och glädje och utan all mening. För Yeshua Själva är meningen med allt och Hans närvaro behöver ingenting av oss eller någon form av våra gudstjänster. Istället kan vi vara tysta och stilla tillsammans och hjälpa varandra till sann andakt.

En präst som var min vän, frågade mig vad jag skulle önska i gudstjänsten och jag sa: en

kvarts tystnad efter predikan. Han prövade det och det var den bästa mässan han någonsin haft, så han efteråt till mig. Men folk skruvade på sig och förstod inte. Denna tysta kvart visade mer av Kristi närvaro än alla orden och gesterna. Att ge all gudstjänst till Yeshua Självs är den bästa religionen. Vi överlåter hela den andliga operationen till Översteprästen Självs. Vi kan säga Hans Namn i tacksamhet och överlåta allt till Honom.

Det viktiga är att vi är i Hans Nu-Närvaro, för så fort vi hamnar i minnen eller reflektion över minnen, lämnar vi Hans närvaro som är Här. Som en person sa på kyrkogården där vi tände ett ljus för mina svärföräldrar och pratade med dem lite — "Minnet är som en kyrkogård, dött, inte levande ! Ingen plats för Jesus." Och han hade rätt. Minnen stänger ute Yeshua. Gud får inte plats i våra minnes-tricks.

I Yeshuas närvaro är allt annat i världen och i medvetandet passerat. Det är förgånget, datumet är utgången, som på en för gammal matvara. Allt är passerat — utom Guds närvaro och tystnad. Den levande tystnaden. När jag var 29 år gammal upptäckte jag denna

levande tystnad. Jag kände dessutom att jag egentligen hade haft denna högsta frid hela tiden, under de senaste tio åren och ännu tidigare. Mycket märkligt. En försäkran kom mycket starkt inifrån närhelst jag läste evangeliet: ”Denna frid från Yeshua är allt som finns. Andra upplevelser spelar ingen roll.”

Jag håller fortfarande på att vistas i denna lycka efter 40 år och jag skulle inte offra den för någonting i denna värld. Evangeliet har en speciell välsignelse för min familj även om jag för ofta har fallit bort från hans fötter genom otillfredsställande distraktioner. Min enhetsförening med Yeshua är inte 40 år gammal. Det har varit börjat, från evighet till evighet.

Jämfört med Yeshua som din form av närvaro, är allt vi tänker, gör, inbillar oss, erfar — allt är passerat. Det är redan dött. När Jesus ber oss lägga bort allt i världen för att kunna följa honom är det just detta Han pekar på. Allt är i verkligheten redan passerat och förbi. Varför hänga fast vid något som är förbi? Synd att göra det eller hur?

Att vara i Yeshua är att se Sig Själv. Kalla det en vision eller en glimt av Guds rike eller vad du vill. Det visar det tydliga tillståndet i ditt ursprungliga rena sinne och din vilja att vara i Självet, som är tystnad i detta nu, denna Yeshuas närvaro. Du ser helt enkelt ditt väsen som Guds barn hela tiden — eller i vilket fall ibland. Du märker att det kan inte vara något problem att vara medveten om sin grundläggande Själv-natur. Det är vad man verkligen är utrustad med — en inre tro och tillit och potential att absorbera.

Man bör bara ha en typ av blick för att se saker och ting — friden i Yeshua. Se allt på detta sätt. När det gäller relationen till andra människor, skilj inte mellan olika former av anknytning, son, dotter, far, mor osv. Skilj inte på lärare och elev, vän och fiende, äldre och yngre, gott och ont. Titta bara och utskilj inte olika former. Detta är nyckeln till “Min frid ger jag er”.

Men världen är inte i frid. Vi är alla fridfulla i Gud men en förorening har skett, den som allegoriskt skildras i Genesis med Adam och Eva och ormen. Den grundläggande

föroreningen, den ursprungliga föroreningen av mänskliga sinnen började med Adam och Eva och fortfarande fortsätter den. Våra sinnen är förorenade. Varje religion har fientlig inställning till andra religioner, det finns motsättningar mellan judar och araber, araber och iranier, kapitalister mot socialister, demokrater och fascister, kast mot kast, familj mot familj, bror mot bror, man mot fru. Detta är den mentala föroreningen. Om detta tvättas bort från våra sinnen kan vi leva som gudar i himlen som psalm 82:6 säger och Yeshua citerar.

När vi är i Yeshua saknas gårdagen och egentligen allt som var "förut". Det finns inget "bak" i tiden. Det är ett enklare liv, ett sorts rent ljus. Det finns inget "framåt" heller men däremot ett naturligt glädjerikt deltagande i det som sker runt omkring mig. En beredskap att hjälpa andra finns, men inte en rastlöshet.

En station på vägen är att se hur allt är "mind", allt är inne i det som erfar och att Självet alltid är helt fritt från det. Det finns en enkel medvetenhet om alla saker i sin fysiska närhet: rummet du är i, huset som

rummet finns i, husen och vägen utanför och den närliggande sjön med sina höga tallar länges sjökanten — men de är inte längre utanför — de är alla inuti erfarandets jag. Jag får en tydlig känsla av att omsluta allt, ja vara allt. Hela universum är inom mig. Ett tåg passerar på järnvägsspåret på andra sidan viken och jag vet att det passerade genom mig, inte förbi mig.

Yeshua är Den genom vilken allting är till — och upplevelsen av att ha allt inuti Yeshua som mitt Själv händer flera gånger om dygnet, vanligtvis mitt på natten när jag går upp för ett toabesök. Jag får en känsla av 'Jag Är bortom allt' och att jag är överallt, på alla platser på denna jord, ovanför molnen, månen, runt om i galaxernas ofantliga rymd — allt är inom mig genom Yeshua.

Du i Yeshua är allt. Du är noll och allt passerat är borta, liksom all framtid. Det är viktigt att inse att insikt inte är nödvändigt. Försök inte ändra dig själv till någonting. Du är i rätt form där du är; du gör redan rätt och är rättfärdig i Yeshua. Inget är fel. Behandla allt

som Jag Är och se att jaget i Yeshua är bortom mental uppfattning.

Många som kommer till tron har försökt ändra sig i moral och karaktär och beteende. Men det är inte nödvändigt. Om allt är okej och som det borde vara, vem behöver att förändras? Vem ska jag ändra? Varför ändra?

Från och med denna dag är allt och alla Yeshua, Den genom vilken allting har blivit till och blir till. Du känner snart att det finns vissa sanningar att lära av alla och av allt. Du hittar potentiella andliga visdomar i allt du ser omkring dig. Vad som är från början, vad vi hör, vad vi ser med våra ögon, vad vi tänker på och vad våra händer känner vid beröring — det är Livets Ord, Yeshua Själ.

Livet manifesteras genom Yeshua och vi ser det i allt och alla vi upplever och allt meddelar oss evigt liv, det liv som är hos Fadern och uppenbaras för oss nu. Vad vi har sett och hört kan vi meddela alla andra, så att de också kan ha gemenskap med oss. Vår gemenskap är verkligen förenad med Fadern och med Yeshua,

hans Son, vår Frälsare. Vi inser att vi har allt i Yeshua.

Känslan av att genom Yeshua ha allt som existerar inuti mitt Själv och att inte vara annorlunda än någon eller något annat, fanns tidigt i mitt liv genom en lustig perception. Om jag åkte i vår bil eller reste på ett tåg kändes det att jag var helt stilla och orörlig. Jag rörde mig inte genom världen; världen rörde sig genom mig. Vägbanan rullade in under mig. Berg och landskap for förbi mig på sidorna och faktiskt rakt igenom mig. Ibland tittade jag på människor och hade svårt att dela upp dem i enskilda enheter. Var de inte alla Mig själv?

I Yeshua, som är det eviga livet, finns inte tid och rum. Dessa två bestämningar är projektioner av våra tillfälliga upplevelse-jag. Vårt verkliga Själv som är Yeshua, saknar dessa projektioner men låter dem fritt ske i våra projektioner. Synd är att vara olycklig i denna projektions-värld. Men det är svårt att inte vara olycklig i den, för själva projektionerna och illusionen att de är verkliga gör oss faktiskt hela tiden olyckliga. Vi längtar och saknar den lyckliga verkligheten men

lägger inte ner denna olycksaliga projektion.
Därför: säg Yeshuas Namn och kom till Honom,
låt projektionerna vara. Iakttag ljuvlig tystnad
och glädje !

Du frågade när vi gick på stigen i skogen, vem är jag? Svaret är enklare än något annat. Det finns ett Enda Jag Är — jag säger Hans Namn när jag säger Yeshua. Men även om du inte säger något känt namn utan bara säger Självet, eller Gud så är det samma Enda verklighet, samma Enda Person. Hur ser du Gud? När vi pratar om denna skog vet du vad jag pratar om. Du har objektet framför dig, runt omkring dig här där vi går. Du kan berätta för mig hur skogen ser ut och du kan till och med försöka beskriva hur det känns att vara i skogen. Men orden "jag Själv" är annorlunda. Ingen har någonsin sett detta "jag Själv". Du kan söka i hela kroppen från topp till tå, men du hittar det inte. Du kan observera överallt inuti dig: i fötterna, näsan, benen, händerna, huvudet etc., men du kan aldrig hitta det eftersom "jag Själv" inte är ett objekt. Det är inte något som tillhör dig. Det är du själv i sanning och du hittar aldrig denna Sanning genom att titta igenom alla de olika saker som tillhör Självet.

Vem är ägaren till alla dessa saker som du tittar på medan du gör denna sökning? Den ägaren kan inte beskrivas. Men du behöver ingen beskrivning för att veta vem du är. Du vet det direkt. Du säger till dig själv "Jag är" och du vet omedelbart att detta är Sanningen om vem du är. Du behöver inte leta efter det någonstans eftersom det är din egen direkta upplevelse, Självet's upplevelse. Måste du alltså fråga din fråga?

Gud är den akosmiska Ägaren till alla atomer och alla celler i din kropp. Gud är här, himmelriket är nära, som Yeshua säger till oss. Han vet för han ÄR det eviga livet. Om du efter andlig information bland konventionellt kristna säger de: "Läs Bibeln, gå till kyrkan!" Om du frågar konventionella troende i Indien säger de: "Gå till Hanuman-templet och berätta för honom vad du vill. Om du ber till honom kan han uppfylla din önskan!" I ett muslimska land säger man samma sak om Allah och moskén och bönerna. Det är så människor tror. De "hanterar" Gud.

Hur erfar man detta ständigt närvarande Yeshua-jag? Den brittiska martyren och

prinsen Kadoc skrev på 500-talet: "Kärlek är himlen och hatet är helvetet..." och "Medvetandet är Guds öga i människans Själv..." Kan man redan som barn känna det? Sådana frågor får jag. Detta är vad jag vet: Alla har denna upplevelse utan den fysiska närvaron av någon kyrka, präst eller gudomlig uppenbarelse. Yeshua, som är Den genom vilken allting är till, ger dig bara vägledning om hur du kan ta reda på detta själv.

En nymåne på himlen kan vara svår att se. Men någon som har sett den själv kan säga till dem som inte har det: 'Se där, det sitter en kråka på trädets gren. Titta där mitt finger pekar. Bakom kråkans huvud kan du se månen.' Om du följer råden kommer du att se månen, men om du håller din uppmärksamhet endast på det pekande fingret kommer du att sakna månen trots att den är där.

Böckerna som skrivits av grundarna av olika religioner och lärarna som berättar om dem, är fingrarna som pekar. Folk hamnar i fokus på dessa fingrar och följer inte siktlinjen för att se vad de pekar på. Ingen bok, ingen person, inget ord avslöjar sanningen. Du måste titta och se det själv. Det måste vara din egen upplevelse, inte något du har hämtat från någon annan.

I Faderns stilla vara ser du Yeshuas enorma frid och glädje. Det är som ett stort skratt inifrån centrum av all verklighet. Detta är ditt verkliga Själv, evigt, leende, kärleksfullt och levande. Din kropp och dina minnen och dina psykiska projektioner av än det ena än det andra — endast skräp och spillror. Även om du ibland vadar bland det så tänk endast på Självet i Faderns lyckosaliga vara. Yeshua är där med dig och Hans Namn är själva hjärtat i dig.

Kroppen, psyket och nerverna kanske inte alltid följer med denna insikt om friden och friheten i Yeshua. Det finns inget för mig att göra nu. Ingen ansträngning för mig att göra. Ingenstans för mig att gå. Inget att komma ihåg. Inget att glömma. Detta är så ovanligt för oss att vi blir förvirrade till en början. Det blir enklare om vi kan tala med andra om samma erfarenhet.

Yeshua blir allt, i Hans hand vilar allt. Mitt gamla sinne håller fast vid ingenting alls längre. Gud är vila och komfort. Och djupt inne känner jag något underbart. Jag känner inte

behovet av att förverkliga eller uppnå någonting. Ingen anledning att resa någonstans, eller att flytta härifrån. Detta är det viktigaste. Precis där jag är är Gud.

Den sak som alla längtar mest efter är kärleken och friden just här och nu. Och när jag längtar efter sanningen är Gud sanningen själv. Jag känner mig mest välsignad att sitta vid Yeshuas fötter. Varthän skulle vi annars gå? som Petrus sa till Yeshua. En känsla av mysterium och förundran. Inget att utarbeta eller förstå. Och jag är helt välsignad när vägen, sanningen och livet är närvarande. Inför varje begär som dyker upp blir det: varför det? Behövs inte.

Och hur kan det talas om någon annan tid än "nu"? Först när jag slutar leta visas Du dig Herre. Detta är ögonblickets fullhet. Det är kapitulation, kapitulation, kapitulation inför Den som ÄR. Det finns bara Den som ÄR. Och Fadern som ÄR säger: "Jag vill bo uti dem, och vandra uti dem och jag vill vara deras Gud och de skall vara mitt folk".(2 Kor 6:16)

När Fadern får bo i oss och vandra i oss lever vi tron att vi redan är räddade av Yeshuas löfte, denna obegripliga kraft, och att vi därigenom kommer att födas i det rena himmelska landet, och då uppstår djupt inom oss lusten att säga Yeshuas Namn. När detta sker omfamnas vi och denna gåva är något vi aldrig kan förlora eller kasta bort.

Många kristna jag möter söker något utanför sig själv. De verkar strunta i Jesu budskap om att Riket finns inom oss. Riket inom oss — det är att förverkliga Självet. Jag brukar säga: Om du strävar måste du ha något i ditt sinne som du försöker uppnå. Det mentala objektet du har i sinnet är förstås inte Självet, det är inte Yeshuas närvaro, det är bara en tanke, en idé i ditt sinne.

Om det inte finns något objekt för dig att sträva mot, om endast Yeshua är din verklighet, vad händer med strävan? När det inte finns någon strävan, ingen aning om att det finns något som måste åstadkommas, vad återstår? Bara det verkliga, Guds närvaro som Sig Själv.

Hur stabiliseras nu detta tillstånd? undrar många. Att hamna hos Yeshua som min verklighet kanske kan hända, men hur ser man till att man stannar där utan att falla ut igen? Tanken på att stabilisering behövs, kan bara uppstå innan du upplever Yeshuas närvaro. Förverkligandet av Jag Är sker alltid på mindre än en sekund. Det är inte en lång, utdragen process. Yeshua har ju redan uppstått som ditt verkliga Själv.

Idén om stabilisering kommer från ditt sinne, från en tanke du har lagrat i ditt minne. Men säg mig, var är minnet nu? Du hittar inget minne. Vad händer om du skär alla band till ditt minne? Du är disponibel för Gud endast ! Det är din verkliga natur. Kan du se denna natur? Nej, för det du ser är bara minnen och tankeobjekt, din verkliga natur i Yeshuas närvaro är inte något sådant minne eller objekt, kan inte vara det. Yeshua är levande liv, ditt verkliga Själv just nu, den akosmiska eviga Verkligheten.

Precis som du inte kan objektifiera kärlek till medmänniskan genom att minnas en kropp eller ett utseende eller en handling, kan du inte

objektifiera Yeshua. Han är objektfri och närvarande som livet i dig. Detta liv är inte något som omväxlande är närvarande eller frånvarande som ett objekt. Det är evigt liv, inte något som kan vara frånvarande.

När du tänker, vem tänker? Inte något av objekten väl? Nej den Levande tänker, den levande Yeshua. Han är ditt ursprungliga tillstånd, din källa, men du är inte medveten om det eftersom du tror att det finns ett sinne som gör allt du tänker för dig och som bildar minnen. När du ger upp alla dina koncept om en privat tänkare, alla idéer om vem du är och vad du måste uppnå, förblir Yeshua som är evigt liv, ditt eviga liv, du Själ. Den ursprungliga källan. När det inte finns några begrepp eller minne, vet du att det är ditt eget akosmiska Själ.

Stanna alltid i dig Själ. Ge inte upphov till en enda tanke om vem du är annat än detta Själ. Håll dig i frid inne i ditt Yeshua-Själ när du är aktiv i vardagen. Låt inte någon känsla av extern verklighet binda fast dig. Gör inga ansträngningar att vara något annat, vare sig fysiskt, mentalt eller andligt. Du är den här

eviga varelsen i Yeshuas närvaro. Du är orörd. Låt en fast övertygelse om att du är i Hans närvaro växa över tid. Skutta gärna omkring i livet men landa inte någonstans. Stanna inte som ett objekt, stanna inte som ett minne.

Om du vill ha frihet måste du fatta ett beslut och omvända dig till Yeshuas verklighet.

Bestäm: ”Jag vill ha den frihet och frid som Han ger i det här livet, denna dag, i denna minut, denna sekund, detta kvarts sekund. Ingenting kommer då att hända dig i något annat än Detta Levande Rike.

Yeshuas närvaro är centrum för livet. Är detta centrum ett annat fält med förändringar? Nej. Ett centrum är faktiskt en funktion: det fungerar som ett centrum, evigt livgivande. Vad som händer är att när man upptäcker ett nytt fält för förändringar, upptäcker man också att det finns ett nytt centrum, vilket återigen visar sig vara Yeshuas närvaro, det verkliga medvetandet.

Jag är uppifrån, säger Yeshua. Ni kommer nerifrån. I Yeshuas närvaro är Jag ÄR en

verklighet som kommer uppifrån. Den absoluta synvinkeln. Därför är det enda verkliga slutgiltigt visionen om total enhet i Yeshua, i Fadern som är akosmisk. Och i den utsträckning jag kan uppleva denna totala enhet eller intuitera den, då kommer den partiella verkligheten att fungera bra.

Vi är emellertid så vana att se saker från motsatt synvinkel att detta verkar omöjligt. Men personligen, hur kan jag lösa mitt problem? När slutar vi frukta andra människor, andra yttre händelser? Bara när vi är medvetna om att vi ÄR de andra. Det är innebörden i "Älska din nästa så som dig Själv!"

Det nya medvetandet i Yeshuas närvaro är en helhet som löser medvetandet om partiskhet eller separation. Detta partiella medvetande blir förlåtet av Yeshua, det övervinns, det botas i sin begränsning. Sett från andra sidan ut ur vårt Själv, finns inga begränsningar. Det handlar om att se att Yeshuas närvaro redan finns här nu.

Det är då inte något som måste uppnås, som måste tillverkas eller produceras mentalt. Det är den enda verkligheten som uttrycker sig på specifik manifesterat plan. Allt beror på var vårt personliga medvetande finns. Ju mer Yeshuas verklighet är vårt Själv, desto mer löses det som ligger runt omkring oss, och det löses omedelbart. Märk väl: du kan inte nå ett autentiskt liv i kommunikation med andra förrän hela ditt inre universum är riktigt integrerat i Yeshua som det enda Självet som lever här och nu.

Yeshua är helt och hållet mitt universums centrum. Genom Honom kommer jag helt i kontakt med andras universum. Tack vare Hans närvaro är sann objektiv kontakt möjlig: jag kan relatera till "det inre" i ditt universum, i allas universum. Det är Guds skapelse som Yeshua manifesterar för mig.

Från själva centrum för den som har Gud boende i Sig finns det också en möjlighet att orsaka effekter på den andra — att älska sin nästa som Sig Själv. Vi upptäcker att man lever i en enorm inre rymd, en rymd som är Självet, och där allt finns, hela det möjliga

utbudet av tillstånd, attityder, energier, känslor; då kan man leva allt och uttrycka vad som är bekvämt och korrekt. Vi är då i “min frid ger jag er”.

Ibland är ordet och symbolen “det gudomliga ljuset” något vi använder för att beskriva Yeshuas närvaro, ungefär som när Han visar sig på förklaringsberget. När jag besökte berget för några år sedan tänkte jag över det hela. Ljus är fortfarande ett objekt, liksom mörker, dess motsats. Båda är föremål som sinnet ser. Vistt hände detta Petrus och de andra som följde Yeshua upp på berget. Men viktigare är VEM Yeshua är inne i dig. Ta reda på Vem som tittar på ljuset ! Ta reda på Vem som är Subjektet !

När Yeshua säger att Han är Alpha och Omega menar Han din egen verklighet i Honom. Han säger inte: “Vägen från Alpha till Omega”. Många tycks tro att det andiga livet handlar om en sådan resa. Men Yeshua ÄR redan början och slutet. Du behöver bara börja om du har ett mål att uppnå längre fram. Men Yeshua är redan början och målet i ditt liv. Destinationen är också startpunkten. Varför

behöver du flytta eller göra något för att nå det?

Sinnet har en tendens att göra Självet till ett objekt som det vill nå någon annanstans eller vid något annat tillfälle, eller uppnå efter en process som äger rum i tid. Självet är här där Yeshua är. Ingen resa genom tid eller rum, inuti dig eller utanför dig, kan någonsin ta dig dit.

Många söker tystnaden och vill meditera på den. Men den enda tystnad en människa kan hitta är bara en tankeström. Yeshuas närvaro som levande i dig är varken tyst eller inte tyst, varken stillhet eller rörelse, varken ljud eller oljud. Den är bara Självet, det du verkligen ÄR i Yeshua. Därför kan du välja vilken aktivitet du vill. Jag väljer helst att säga Yeshuas Namn och stå still eller sitta still eller promenera. Hans närvaro är allt jag behöver bry mig om. Tystnad och inte tystnad är kosmiska erfarenheter, men Gud är akosmisk.

Men är då inte vissa andliga erfarenheter nödvändiga på den andliga vägen? Är inte vissa upplevelser bättre än andra? Nej. De kan

vara trevliga som en dröm kan vara trevlig. De kan vara obehagliga som drömmar ofta är. Men alla upplevelser är lika förgängliga. Du går in i dem en stund och kommer ut ur dem sedan. Yeshua är ingen sådan tillfällig upplevelse.

Erfarenheter är endast det, erfarenheter. Sällan är de tecken på framsteg eller tillbakasteg. Antag att du drömmer om en tiger som är ute efter dig. Var är tigern när du vaknar? Måste du göra framsteg för att fly från tigern, eller avvisade du helt enkelt tigern som överklig i det ögonblick du vaknade? Gör samma sak med älskande gudinnor eller gudar i drömmen !

Alla tillstånd som uppstår blir en upplevelse eller en uppfattning av ett objekt. Objektet växlar och så gör upplevelserna. Se på trötta resenärer ! De vill egentligen hem. Det räcker med upplevelser. De vill hem och vila från upplevelser. Åtminstone tills det fåfängliga begäret vaknar igen.

När Yeshua lever som ditt närvarande Själv ser och hör du på ett nytt sätt, för nu finns

det inga föremål på vissa platser. Det finns inget "annanstans" eller något "annat". Du är fullt upptagen av Honom, fullt upptagen att vara Självet. Det är Vägen, Sanningen och Livet. En ny dimension, en ny känsla av vad som är sant och verkligt.

Många kristna upplever att de saknar Yeshuas närvaro, eller i alla fall upplevelsen av denna frånvaro. Varför är det så? Varför kan många inte uppnå Hans närvaro som våra egna Själv? Enkelt svar. Eftersom man anstränger sig för att nå ett objekt. Vi kan nå objekt endast genom att anstränga oss mentalt. Men för att ta emot Yeshua behöver vi ge upp alla ansträngningar. Om du ger upp alla dina ansträngningar kommer Hans närvaro att ta tag i dig, eftersom Han söker dig och som 2 Kor 6:16 säger: "Jag vill bo uti dem och vandra uti dem..."

En annan orsak till att många känner frånvaro snarare än närvaro av Yeshua är de vanliga mentala synderna. Bibeln säger: "Väck ditt hjärta framför allt, för det är livets källa." (Ordspråksboken 4:23). Det är hjärtat som lägger bort all strävan efter objekt. Först

måste vi förstås erkänna sin egen synd i att vi försöker nå mentala idéer om Gud. Synd betyder inte nödvändigtvis specifika mordbränder eller andra brott mot lagen. Faktum är att de allvarligaste synderna är dolda i en människas hjärta, såsom hat, lust, girighet, list, avundsjuka, avund, stolthet, arrogans, självrättfärdighet. Dessa begär och tankar kan inte heller döljas eller rensas genom att göra gott. För att bli renad från synd måste vi först erkänna vår svaghet, bekänna och omvända våra synder och besluta att avstå från synd genom att låta Yeshua leva oss.

När vi sedan erkänner Jesus Kristus som närvarande levande Frälsare kommer är våra synder borta såsom drömmarnas objekt är det när vi vaknar. Erkänna, bekänna, känna naturen hos syndaobjekten är det väsentliga. Bibeln säger, ”Om vi bekänner våra synder är han trofast och rättfärdig och kommer att förlåta oss våra synder och rena oss från all orättfärdighet.” (1 Johannes 1: 9).

Dessutom lovar Gud oss också: ”Jag kommer att ge dig ett nytt hjärta och lägga en ny ande

i dig; Jag ska ta bort ditt hjärta av sten och ge dig ett hjärta av kött. Och jag ska sätta min ande i dig och låta dig följa mina förordningar och vara noga med att hålla mina lagar. ” (Hesekiel 36: 26-27). Gud ger oss nytt hjärta, förändrar våra liv och gör oss till nya varelser när vi bekänner och omvänder oss för honom. Först då kommer vi att kunna följa Guds befallningar och producera goda frukter av livet.

Yeshua närvaro är ingenting vi gör som en mental produkt — för det är en gåva till oss. Efesierbrevet 2:8-10 säger: ”För det är genom nåd du har blivit frälst genom tro — och detta inte från er själva, det är Guds gåva — inte genom gärningar, så att ingen kan skryta. Ty vi är Guds verk, skapade i Kristus Jesus för att göra goda gärningar, som Gud förberett i förväg för oss att göra.” Alltså inga egenhändigt upptänkta saker som vi planerar att utföra.

Bibeln säger tydligt att frälsning inte kommer från människans gärningar, så att ingen kan skryta. Människor tenderar att skryta och känner sig stolta och därigenom lägger till sin

synd. Gud vill inte att vi fastnar i kretsloppet av godhet som leder till synd, vilket i sin tur leder till godhet, vilket leder till synd osv. För honom är observerbara gärningar inte grunden för frälsning, men hjärtlig omvändelse till Yeshuas levande närvaro i oss.

När vi ser oss i Hans närvaro sker förlåtelsen av våra mentala objektsynder och ge oss en möjlighet att vila i Yeshua och därigenom starta om våra liv. Det här är nåd. Det betyder dock inte att sluta bry sig om att vara god. Bibeln säger tydligt: ”Den som känner till det goda han borde göra och inte gör det, syndar.” (Jakob 4:17). En kristen tror att när hon eller han väl bekänner sina objektsynder och ger upp sig, kommer hon eller han säkert att vara god och producera god frukt. Dessa goda gärningar är resultatet av ett förändrat inre liv.

Observation avslöjar för oss en enorm skillnad mellan biblisk kristendom och allmän lokal tro. De flesta människor betraktar godhet som ett krav för frälsning. Sanna kristna tror att det att göra gott är en efterverkan av att man redan har fått frälsning i Yeshuas närvaro.

Målet med kristendomen ligger inte i att vara god utan att uppmuntra människor att konfrontera sina egna synder och föreställningar om något annat, att omvända sig, bli frälsta och att förändra och starta ett nytt liv.

Synden är att hålla falska objekt istället för att låta Yeshua vara sitt liv. Men om du är knuten till några begrepp är du inte medveten om detta liv i Yeshua. I detta okunniga tillstånd tror du att du måste uppnå insikt eller nåd eftersom du inte är medveten om att du redan är fri i Gud, att du alltid har varit fri i Gud. Du sätter därför upp ett mål för dig själv, kallar det andlig utveckling och upplysning och gör sedan stora ansträngningar för att uppnå det.

Om du söker upplysning på detta sätt måste du ha en aning om hur det kommer att bli. Sinnet är väldigt smart och mycket knepigt. Om du lägger enormt mycket energi på att uppnå och uppleva detta mål kommer sinnet att skapa den önskade upplevelsen för dig och låta dig njuta av det temporärt. Du kommer att tro att du är andlig eftersom din upplevelse kommer att motsvara din förutfattade uppfattning om vad

andlig är. Dessa sinnesinducerade upplevelser är inte det permanenta, inte det naturliga tillståndet i levande Gud. De är tillfälliga mentala upplevelser som kommer och går.

Alla ateister jag mött och talat mer seriöst med har accepterat Gud när de förstår att vår erfarenhet upplever ett maximum när det är hos Gud. Gud är då Namnet vi ger till det förmedvetande vi har av det Högre, Guds Rike. Ingen ateist jag mött har velat vara utan denna centrerande erfarenhet av sig själv. Tvärtom är det ofta anledningen till deras tänkta ateism. Att själv få vara delaktig i alltings Centrum.

Av denna anledning är "Gud för oss" — jag talar nu om experimentella definitioner, inte om filosofiska eller teologiska definitioner — en förmedvetenhet, något större än det medvetna. Därmed är detta förmedvetande akosmiskt.

Men situationen för de flesta ateister, liksom de flesta människor, är att de inte känner igen denna Primära förmedvetenhet som sin egen. Då förlägger de snart Gud utanför sig själv,

någon annanstans. Sedan inleder de en förhandling via religionen eller meditationen. Och nu kommer det en tid då vi försöker uppdaterar Gud som vårt eget liv.

Men, låt oss lägga märke till, detta upphäver inte uppfattningen om Guds infinita karaktär. Personen riskerar att bli stängd kring tanken att "jag är allt." Detta skulle vara ett allvarligt misstag; Oavsett vilken höjd du har uppnått eller antagit, om du håller dig öppen, kommer du alltid att upptäcka något bortom. Det är därför vi säger att Gud är den oändliga dimensionen av vår varelse, vilket Yeshua ständigt påminner oss om.

Fadern är totaliteten av alla ting och när du ser hur allt är i Honom finns det varken någon som tänker eller något som tänks, det finns varken någon som säger något eller något som det sägs något om. Då är vi i Faderns vila — ske din vilja ! — och något mer behövs inte läggas till eller dras ifrån. Det är helt komplett.

Två perspektiv på Faderns verklighet syns tydligt: sanningen i det oskapade ljuset, eller den onämnbara verkligheten, helt skild från alla attribut i det överkliga språket, alltså Faderns egen verklighet bortom alla ord och tankar. Det andra är den välsignelse det har att inse denna Faderns natur och vilja, en välsignelse genom friden och glädjen i Yeshuas frälsning genom insikten om Fadern.

Sanningen är att syndens förvirrade antagande om subjektivitet inte existerar av sig själv, men därmed är även förnekandet eller undvikandet av syndakroppen (subjektiviteten) något som inte har verklighet. Endast Fadern är verklig och saknar denna begränsning och överklighet. Så varken det som negeras eller den som negerar är verkliga. Varken begränsning eller obegränsning finns i det som ÄR, alltså Fadern.

Denna sanna affirmation som är sann tro betyder att subjektiviteten är tömd, även när den fortsätter att producera fenomen och partikulära ting och händelser, som om de var avgränsade från varandra på något sätt, fysiskt, intellektuellt, psykiskt, andligt. Ingen-

avgränsning är nu klar i Faderns kärlek till allt Han är och skapar. Hunger, törst, lust och vrede kan alla uppträda men tron säger oss att detta är icke-verkligt och endast Fadern verklig.

När vi är centrerade i Fadern är vi inte riktade åt något håll. Endast produkter av den förvirrade subjektiviteten har en riktning åt något håll i sin överklighet, vilket alltid medför lidande. Detta upphör naturligt i Faderns närvaro. Därför är Yeshua evigt liv, men samtidigt i sin inkarnation är han dödlig. I Guds Son förenas odödligt-dödligt, det eviga och det tillfälliga, himmel och jord. Så sker i oss genom Yeshua. Ingen skillnad behöver göras mellan finit och infinit vara. Vi kan vila i Guds boning där vi vill vara. (Ps. 26)

Trons ljus är det högsta mänskliga-gudomliga medvetandet. Det är fritt från alla attribut. Det är fritt från förvirrad subjektivitet, det är som en obegränsad rymd, omöjlig att bestämma med språkliga uttryck, en rymd som innefattar allting. Det är den verkliga infinita Faderns ljus och väsen.

En person som inte har tron är offer för en förvirrad separation, en produkt av särskiljande synd, men denna person finns i Fadern likafullt, om än inte medveten om det. När Yeshua frågar de blinda som vill bli helade om de tror på Hans helande förmåga (Matt. 9:28), gäller det denna medvetna tro som gör det möjligt att gudomligt hela dem. Tron räddar just på detta sätt.

Samtidigt ger trons ljus insikten att det inte finns något ursprung för det begränsade medvetandet, eftersom det är överkligt och saknar verklig tro. Endast Fadern finns och därför har det aldrig funnits något omedvetet liv som lever i synd och fenomenens självbedrägeri, även om vi behöver uttrycka oss så preliminärt för att beskriva insikten om trons ljus i Fadern. Sålänge varelser lider av den förvirrade subjektiviteten behöver vi säga sådana saker och predika evangelium om tron på Yeshua för att bli ett i Faderns enda Ande, och så förlora förvirringen och få frid istället.

Fadern vara är både visdom och kärlek i aktivitet, så vi ser två aspekter på enheten i Faderns Ande. Denna dubbla aspekt flyter ihop

till en enda men för vårt förstånd tycks det vara två aspekter. Fast alla former av mänskligt medvetande är förvirrad produktion av relationer till objekt eller andra personer, en partikularisering som skapar lidande, är alltihop en enda process i Faderns visdom och kärlek, utan åtskillnad. Vår brist på tro och vår förvirring försvinner båda i Faderns närvarande Ande, så som Yeshua visar oss med sitt liv i uppoffring för oss.

Bilden av havet är vanlig för detta: vågorna är tillfälliga fenomen, själva vattnet Faderns kontinuerliga kärlek och räddning för oss. Våra förvirrade passioner och relationer till världen är som vindar som river upp havet i skummande oroliga vågor. Vår mentalitets vindpustar skapar förvirringen i perceptionen av världen, så att vi ska ge upp denna överklighet för Faderns ljus i tro.

Men bilden leder också många fel — man tror att stilla sittande (meditation) ska passivisera vågorna och att detta andliga arbete nu är nödvändigt. Men bilden beskriver hur det är. Det handlar inte om en metod att lugna vindar och vågor. Det gör Gud själv när vi inser

verkligheten i Fadern, såsom Yeshua visar oss. Vi kan leva helt ordinärt i tjänst för de människor som behöver oss och ständigt se Faderns godhet överallt runt omkring oss, i allt och i alla. Vi blir glädjebringare.

Vi kan alltid slappna av in i Faderns famn eftersom varje relativ aktivitet eller intention endast förlänger förvirrad subjektivitet. Bästa bilden kanske ändå är spegeln. Ser vi klart in i spegeln ser vi endast Faderns Ande och enbart godhet. Vi behöver inte säga att "jag ser mig själv på riktigt nu" för det är ett tillägg. Vi har in-sikt i Fadern, det är allt.

En som upptäcker skillnaden mellan att vara i Faderns ljus och enhet och att röra sig i förvirringens subjektivism, kommer att kunna hjälpa andra intresserade och kan se med urskillning på världens blindhet och förvirring. Men livet fortsätter som vanligt bland människor och relationer till naturen, kroppen, tingen och andra varelser. Skillnaden ligger i medvetandets insikt.

För de flesta människor gör den ständiga strömmen av förvirrade subjektiva tankar och händelser och mentala tillstånd, att endast sällan en genuin tro uppstår på Fadern som källa och ursprung till allt. Ändå vände sig Yeshua till sådana människor och väckte tron i dem. Han sa till många: Din tro har räddat dig, dina synder är förlåtna. Detsamma gäller än idag. Yeshua söker upp vissa, tron föds och himmelrikets glädje väntar dem, ja fyller dem redan innan de somnar in från denna värld.

När vi förstår detta ser vi att verklig tro inte kan manufakteras av oss själva. Det är Yeshua som öppnar porten sedan vi knackat och sökt det verkliga och det goda. Fadern är akosmisk, oskapad verklighet och sanning, vi vilken vi äntligen kan vila från förvirringens subjektivism. Vi ser att “allting är mycket gott” (Gen. 1:31) Och snart upptäcks att “vi ser” är Den som ser.

En annan bild är spegeln — alla händelser i fenomenens värld speglas i trons spegel så att de aldrig varken går in i spegeln eller går ut ur spegeln, de varken försvinner eller förintas, de är alla ett i en evig Ande som är Fadern. Inga

speglade händelser eller relation kan orenas eller renas, inga kan bedömas som negativa eller positiva. Vi kan se med Fadern: allt är mycket gott.

Tron i Fadern karaktäriseras också av frihet från hinder. Alla de hinder vi möter i den förvirrade syndens subjektivitet, särskilt affektiva och intellektuella hinder, är helt försvunna i trons ljus. Vi erfar endast frid och enkelhet och frånvaron av något som helst hinder. Många i den uppjagade världen skulle älska detta tillstånd — men de tänker sig det hela som en variant av förvirrad subjektivitet i köttsliga termer. Inte desto mindre får den troende i Faderns närvaro just frihet och frid från alla hinder.

En illustration av att vara vilse: en person söker något i en viss riktning. Han går vilse. Detta vilsegående beror direkt av sökandet och riktningen. Vilsegåendet är direkt orsakat av sökandet. Okunskapen och förvirringen driver sökandets subjektivitet. Nu kan sökandets mål vara trons ljus och glädje, men det söks som en partikulär händelse, affektivt och intellektuellt. Alltså en riktning i det

förvirrade landet. Detta är källan till det onda, en "blind vilja" som Schopenhauer kallade det. Allt har börjat i en omedvetet handlingsliv, en blind förvirring som väntar på upptäckten av Faderns ljus i genuin tro för att skingras och lämnas bakom sig. Endast så kan den fundamentala "störning" försvinna, den störning som skiljer på mig och icke-mig, alltså skapandet av en överklig och förvirrade subjektivitet. Störningen själv är oskyldig men vårt fasthållande vid den skapar det onda. Tron i Faderns ljus är uppgivandet av denna fasthållning, borttagandet av synden och reningen från den.

Störningen är som ett objektiv på en kamera, den skapar en värld som är skild från subjektet, en överklig rymd i vilket allt är skilt från vartannat och ständigt förändrar sig. När störningen får vila i trons ljus upphör denna perception, vi finner vårt centrum i Faderns liv, som äger rum i oss i denna värld.

Vi behöver inte sväva i okunnighet om vad som uppstår i den förvirrade subjektiviteten. Det är en handfull händelser: sensationer, vissa behagliga och vissa obehagliga, minnen av en

antagen följd av fenomen, placerade i en antagen tidsordning med affektiva minnen fästa vid olika delar av denna succession av händelser. Vidare själva fasthållandet där vissa minnen hålls aktiva som om de vore verkliga, andra undviks och ignoreras som om de vore oväsentliga. Vidare en fasthållande bedömning via namn och egenskaper hos vissa idéer och tankar, ofta igenkänd som intellektuellt begär, vanligt i filosofin och teologin. Och slutligen själva utförandet av handlingar med signifikans för subjektiviteten, negativt och positivt. Man gör namn och ord till objektiva relationer men allt är överkligt och faller bort när trons frid och ljus fyller en människa och det goda i allt framträder bortom ord och relation.

När vi lever i tron och hoppet ser vi alla händelser som en och samma levande liv i Fadern, från evighet till evighet. Det verkliga ljuset och den djupa glädjen i Andens kärlek är inte möjligt att benämna eller begränsa med någon form av tanke, ord eller handling. Det är en verklighet redan fri från den överkliga subjektiviteten.

Mitt i ignoransens objektvärld kan vi vila när vi vet vad den inte är. Den är inte verklig utan genom brist visar den på det verkliga i Fadern. Bristen är brist men inte brist. Det svaga är det starka. Det mångfaldiga är endast En kraft, den Enda, Faderns vilja i detta nu och för alltid. En person som frågar: Hur ska jag bli frälst? bör få svaret: Ditt ego blir inte frälst, det försvinner ur bilden. Som en tillfällig dimma upplöses det. Nu skiner istället solen.

Det som försvinner är känslan av "jag handlar" och istället kommer ljuset med Fadern som Den som handlar. Försvinner gör också inställningen att en objektiv värld finns som fond för "jag handlar". Istället kommer ljuset med en infinit rymd i vilken allting finns och lever av Guds kärlek. Det som försvinner är representationens medvetande som tror sig reflektera en objektiv verklighet för det antagna subjektet. Istället finns det Enda Ögat, som är Gud. Som Yeshua säger fylls hela kroppen med ljus när det enda ögat är fyllt av ljus. Det som försvinner är också omdömet som skiljer viktiga saker från oviktiga, relevanta saker från irrelevanta, rena från orena.

Som det står på den kinesiska inskriptionen från 781: "It is the true Lord who was Uncreated, and was ever profoundly firm and unchangeable. He created the universe after his own plan and raised the earth and framed the heaven. Dividing his Godhead he took human form and through Him Salvation was made free to all. The Sun arising, the darkness was ended. All these facts prove that He is the True Mystery."

Fadern är verkligheten, men ofödd, oskapad, akosmisk och tron är verklig endast i Fadern. Henri Le Saux, skrev om tron: "Faith has to do with what cannot be seen. But even though faith is located in the intellect, it far surpasses it and the intellect, even when enlightened by grace, is unable to comprehend its whole mystery. At the new level to which the believer is brought by the Spirit, one can do nothing except simply surrender to this movement which is beyond all thought and all merely intellectual realization. It is precisely in transcending even the highest reach of the human mind, in passing beyond all symbols and expressions of itself, that faith reveals itself in its essential purity. This is the

essential “void” in which alone the human is open to and able to hear the eternal Word.”

